

[Waldorff]

følgelig blive ved med at kræve at der bliver gjort.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi takker for redegørelsen. Kristeligt folkeparti erkender lige så fuldt som arbejdsministeren arbejdsløshedsproblemerne, ikke mindst de problemer, der knytter sig til ungdomsarbejdsløsheden, de problemer, det selvfølgelig skaber for de unge mennesker og hele deres indstilling til arbejdet og til erhvervslivet i øvrigt. Vi er også enige med ministeren i, at arbejdsløsheden blandt unge bør afskaffes. Vi bør have mulighed for at afskaffe denne arbejdsløshed. Vi er også enige med ministeren i, at ungdommen må stilles over for en vifte af muligheder både af uddannelsesmæssig og af arbejdsmæssig karakter. Og vi er også enige med ministeren i, at vi kan blive nødt til at gå utraditionelle veje for at afskaffe ungdomsarbejdsløsheden.

Men – og så kommer der et men – vi er ikke enige med ministeren på nogle områder. For mig at se i alt fald repræsenterer ministerens oplæg i redegørelsen om bekæmpelse af arbejdsløsheden ikke nogen nytænkning, og hvor det sporadisk forekommer, må jeg sige, at det kun er et magtindgreb over for de frie ansættelsesforhold, eller også indeholder det manglende vurderinger af de kontraktive virkninger, man eksempelvis kan opleve i det praktiske liv, når vi giver tilskud til nedbringelse af antallet af langtidsledige eller det, at et menneske skal have mulighed for at være ledig i længere tid.

Jeg skal da gerne give ministeren et klart eksempel, som jeg har nært inde på livet, fordi det vedrører min egen søn. Han ønskede at få en bestemt uddannelse, men for at kunne indlede denne uddannelse, var det nødvendigt, at han havde, i alt fald i en periode, praktisk beskæftigelse inden for et bestemt område. Han ringede og snakkede med forskellige; jeg ringede og snakkede med forskellige; min kone ringede og snakkede med forskellige, 70, 100, måske flere, men alt forgæves, for han var endnu ikke langtidsledig, så han måtte vente, til han blev langtidsledig. Årsagen til, at han skulle vente, til han blev langtidsledig, var, at de, der var langtidsledige, havde optaget pladsen, og at han kun, når han blev langtidsledig, kunne medbringe det tilskud, som arbejdsgiveren ønskede. Det var endda en arbejdsgiver inden for den of-

fentlige sektor. Derfor må man konkludere: ville min kære søn have sin uddannelse, så måtte han undlade at tage registreret arbejde, for at tiden kunne gøre ham langtidsledig. Altså et klart eksempel på, at loven – på trods af sine gode intentioner, dem kender jeg, for jeg har selv haft sympati for dem – befordrer, at der kommer nye langtidsledige. Det er uheldigt, at man har lavet loven på den måde.

Kristeligt folkeparti har på grund af dette og andre eksempler mistet troen på, at vi i alt fald inden for industrien og inden for væsentlige dele af den offentlige sektor kan skabe flere arbejdspladser ved tilskud, men vi erkender også, at der stadig væk inden for visse virksomheder vil være mulighed for at bruge systemet.

Vi må sige, at visse har udnyttet systemet. Arbejdsministeren er lige så vel som jeg bekendt med f. eks. et bryggeri, som udnyttede systemet og fik billig tilskudsberettiget arbejdskraft. Vi har set kommuner, som udnyttede systemet. Det er de eksempler, der er kommet frem i lyset. Hvad med alle de skjulte? Vel, både kommuner og arbejdspladser kan forbedre deres økonomiske forhold ved at udnytte dette, men det var vel ikke intentionerne med loven.

Visse steder tror vi altså det stadig væk kan bruges. Vi mener, at det kan bruges meget mere udtalt, end vi hidtil har gjort det, inden for landbruget, fordi man dér kan kontrollere det, og vi kan bruge det inden for afgrænsede områder inden for det offentlige. Men derudover, i industrien i øvrigt, tror jeg ikke på, at vi kan bruge det længere.

Kristeligt folkeparti er enig i ideen med ungdomsgarantien. Altså forstået på den måde, at vi er enige i, at unge ikke skal være arbejdsløse, at unge skal have tilbud, enten om at få en uddannelse eller et arbejde, så understøttelse bliver et ganske ukendt begreb for de unge. Det er særdeles væsentligt for de unges egen skyld, men så sandelig også for dette samfunds fremtids skyld. Jeg tror næppe, at vi er uenige med arbejdsministeren her.

Men vi har jo haft visse forsøg, som vi også har tilsluttet os i sin tid. Vi har haft forsøg i Århus amt, vi har haft forsøg i Storstrøms amt, men dér må jeg spørge arbejdsministeren: hvor er de egentlige rapporter fra disse forsøg? Og hvorledes kan ministeren